

Primer de Maig a Gaza

No més bloqueigs a Palestina!

nº 78 abril 2007- donatiu 1,50 euros

Editorial

Pàgines centrals

Primer de maig a Gaza

pàg 3

pàg 10-11

Política

El PP, el PSOE i el carrer

En defensa del ferrocarril públic

pàg 4-5 i 14

Sindical

Vaga general contra tancament de Delphi

Entrevista treballadors de SAS

Destrucció d'ocupació a SEAT

pàg 6-9 i 12-13

Internacional

Eleccions presidencials a França

Crisi immobiliària en els EE.UU.

Afganistán

pàg 15-20

Correo Internacional 128: Primero de Mayo

Little Miss Sunshine, de -Valerie Faris i Jonathan Dayton

Aquesta pel·lícula va rebre el premi del Públic al festival de cinema de Sant Sebastià del setembre passat, també va ser nominada als Òscars d'aquest any, i l'actor Alan Arkin –que fa el personatge de l'avi- va rebre l'Òscar al Millor Actor Secundari. Però no la recomanem per cap d'aquest detalls.

Tots hem vist films que tenen com a tema les vacances familiars, i aquest explica una mena de viatge familiar, i en canvi no té res a veure amb allò que hem vist fins ara. I per què?

Doncs perquè no és només una comèdia, també és un drama: veus escenes que et fan riure mentre et conten una realitat dura i de vegades poc agradable. Per tant el to no és uniforme, ni monòton, es tracta d'un producte força treballat.

Perquè la història que explica avança, tots els seus personatges –inclosa la furgoneta que els transporta- van canviant i transformant-se davant dels nostres ulls, de la mateixa manera

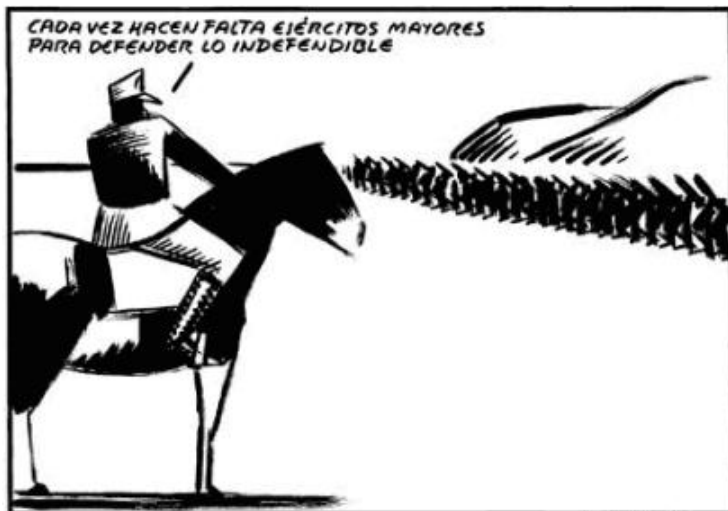
que ho fa la vida a casa nostra, quan acaba la història ja res no és com al principi: tots interactuen amb allò que els envolta, és a dir, amb els altres membres de la família.

Perquè coneixem de sobres la imatge triomfal de l'*american way of life* aplicat a la família, i per això agraïm el retrat d'una inconfusible família nord-americana però d'excèntrics i perdedors. I, de retruc, trobem el retrat d'una societat (l'adjectiu el posareu vosaltres quan es tornin a obrir els llums de la sala) que no es correspon amb els anuncis publicitaris.

I amb tot això encara no hem explicat l'argument: la família Hoover no ha aconseguit organitzar la seva vida –ni personal ni col·lectivament- i tots plegats fan un viatge en furgoneta per acompanyar la nena petita a participar en un concurs de bellesa infantil.

Ah, per cert, un petit detall: és la primera pel·lícula d'aquests directors que fins ara s'han dedicat als vídeos, els espots publicitaris i els programes per televisió.

Que rigueu de gust.

El Roto

S acosten les eleccions municipals. L'atenció de les eleccions, més enllà de la confrontació PP-PSOE després de tres anys de govern de Zapatero, se situa altre cop a Euskadi i la decisió del Govern i la fiscalia d'il·legalitzar totes les candidatures de l'esquerra abertzale. Amb Batasuna il·legalitzada i Abertzale Sozialisten Batasuna (ASB) en tràmits del pel mateix, la proposta tornen a ser les llistes d'electors. Ja fa 4 anys, sota aquesta fórmula i el lema Herritarren Zerrenda van presentar una mica més de 40.000 signatures per avalar 249 llistes de les quals 225 van ser il·legalitzades. Aquesta vegada les signatures s'han duplicat amb 82.500 signatures de suport. El fiscal de l'Estat Conde-Pumpido ja ha anunciat que iniciarà els tràmits contra les llistes.

El Govern es mostra disposat a utilitzar tota la maquinària antidemocràtica de la Llei de Partits per anul·lar la presència de l'esquerra abertzale a les eleccions. Però aquesta demostració no és sinònim de fortalesa sinó de tot el contrari: d'haver-se de justificar davant de la pressió del PP que li ha guanyat el carrer i li exigeix guerra sense quarter contra tota l'esquerra basca. Però el Govern tampoc no està disposat a alinear-se sense matisos amb l'estratègia dels populars, perquè seria tant com reconèixer que els tres anys de mandat de Zapatero en aquesta matèria es tanquen amb un fracàs. Per això, el Govern del PSOE busca un punt mig que no existeix, i el resultat són bandades: no s'atreveix a il·legalitzar al PCTV, tampoc a ficar a la presó Otegui, tem que De Juana Chaos mori a la presó amb la vaga de fam; però no s'atreveix a anar més endavant reconstruint el procés de negociació amb Batasuna i ETA. Ara, per a compensar, ha de demostrar que no li tremola el pols per il·legalitzar candidatures avalades per desenes de milers de bascos/ques. ETA ha intervingut advertint que donarà per trencat tot el procés si il·legalitzen totes les candidatures abertzales. La demostració de força és, per tant, sinònim que avui el Govern no té cap pla per Euskadi.

Amb la il·legalització d'ASB i les llistes d'electors -si s'arriba a produir- les eleccions al País Basc i Navarra queden del tot distorsionades en impedir a un sector molt significatiu tenir la representació política que li correspon. PNB, EA i EB protesten amb llàgrimes de cocodrill mentre calculen quants d'aquests vots que anaven a l'esquerra abertzale cauran a les seves llistes. Des d'aquí denunciem el Govern per aquesta mesura antidemocràtica i manifestem la nostra solidaritat amb l'esquerra abertzale. S'ha de posar fi a la Llei de Partits que retalla la llibertat d'organització, una de les principals llibertats que es van arrencar al franquisme.

E ls tancaments i acomiadaments segueixen succeint-se sense descans. La multinacional nord-americana Delphi (vegeu l'article en aquesta revista) decidia tancar la planta de Puerto Real i deixar enrere 1.600 llocs de treball directes, i fins a 4000 si s'hi sumen els indirectes. Dues mobilitzacions massives de més de 50.000 persones van preparar les condicions per una vaga general absoluta el 18 d'abril a les 14 localitats afectades pel tancament. Aquesta reacció massiva en suport de la lluita ha obligat alcaldes, Junta d'Andalusia i el mateix Zapatero a pronunciar-se en solidaritat amb els treballadors. Certament no són de fiar després d'haver aprovat o permès multitud de tancaments, però és evident que afirmacions com les que han fet són conseqüència de la lluita unida dels treballadors.

A Abrera (província de Barcelona), a més de mil quilòmetres de Delphi, una altra fàbrica amb 210 treballadors/es, també del sector de l'automòbil, es resisteix al tancament. Parlem de SAS (vegeu l'entrevista amb el president del comitè d'empresa en aquesta revista), els treballadors de la qual duen

més d'un mes ocupant la fàbrica contra l'acord de l'empresa contra l'acord tancar-la. Com diuen els treballadors/es de SAS: "SEAT apunta, SAS dispara" explicant la combinació entre totes dues. Els 1.100 euros nets que arriba a cobrar un treballador de SAS després d'anys de combativitat són considerats excessius per la patronal, que exigeix anivellar els "costos" salarials als 800 bruts que cobra Peguform, que ha rebut la producció que feia SAS a Abrera. Després de la decisió de tancar SAS, SEAT ja ha anunciat que exigeix una reducció de costos a tots els seus proveïdors, cosa que anuncia una nova retallada de salaris generalitzada a la comarca, amb previsibles reduccions de plantilles.

Mentre els treballadors de SAS mantenen la planta ocupada i exigien la continuïtat en

l'empresa o la recol·locació a SEAT, la patronal alemanya de SEAT posava sobre la taula un pla per liquidar 1.500 ocupacions directes. Aquesta vegada ja no hi va haver la resistència (assemblees, manifestacions i vagues) de l'anterior ERO a la SEAT. Primer CCOO i UGT, però més tard també la CGT (vegeu l'article), acceptaven el pla amb baixes incentivades i jubilacions anticipades.

La signatura deixava aïllada la lluita a SAS, quan el camí per parar aquesta sagnia de llocs de treball i de caiguda lliure dels salaris no pot ser cap altra que unificar les forces de totes les empreses dependents de SEAT, amb aquesta empresa al capdavant, per cridar a defensar els llocs de treball i els salaris. És a dir, seguir l'exemple de Delphi.

24 d'abril de 2007

S'ha de posar fi a la Llei de Partits que retalla la llibertat d'organització, una de les principals llibertats que es van arrencar al franquisme

El camí per aturar la sangonera de llocs de treball i de caiguda lliure dels salaris és unificar les forces. És a dir seguir l'exemple de Delphi

LI

El carrer, el PP i el PSOE

Després de la derrota electoral del 14 de març, el PP va treure com a conclusió no tant que l'atemptat de l'11 havia estat una confabulació entre islamistes i ETA per beneficiar Zapatero –com ha estat mantenint contra vent i marea- com que el menyspreu d'Aznar pels “pancarteros” havia passat factura als populars. Les mentides davant de l'11 de març van ser la gota que va fer vessar el got i altre cop el carrer va tornar a ser un clam contra el PP. Però aquest got estava ple per una tensió ciutadana permanent en més de dos anys de multitudinàries manifestacions contra la seva política.

La direcció del PP va prendre bona nota del que havia passat: no es podia menystenir la lluita pel carrer i per mantenir en peu de guerra la seva base social. Aviat va posar en pràctica una estratègia de mobilització permanent, i per mantenir-la calia “sensibilitzar” la seva base social. Tant li fa recórrer a criticar accions de govern que abans Rajoy o el mateix Aznar van aplicar, tant li fa exagerar, mentir,

inventar, tergiversar...seguint la norma que ja van aplicar Aznar i Bush, el que és important és el present per justificar una acció, perquè quan es descobreixi la veritat els fets ja estaran consumats. Així, al costat d'importants sectors del règim i l'Església Catòlica amb la seva emissora de propaganda i agitació social, la COPE, el PP va emprendre el camí “pancartero”, un camí que no acostuma a ser en l'arsenal dels partits burgesos

de tradició a Europa, perquè suposa el risc de polarització social, accelera la lluita de classes i, com a tal, té efectes desestabilitzadors de l'Estat i les seves institucions. Però el PP no és un partit més de la tradició cristiano-demòcrata europea, sinó un partit sorgit del vell règim franquista.

A més, a causa de l'obsessió desmobilitzadora amb què Zapatero va arribar al Govern i el treball sistemàtic del seu sèquit de l'esquerra parlamentària i sindical, de CCOO i UGT, i més enllà d'alguna honrosa excepció de lluites obreres o de sectors de l'esquerra basca, la iniciativa de mobilització de masses ara és en mans del PP. Han desmobilitzat tant que, quan els ha interessat cridar la gent al carrer, com en el cas de les mobilitzacions en suport del

El PP dóna ales a l'extrema dreta

El PP s'ha convertit en un trampolí de l'extrema dreta espanyola. A propòsit de les manifestacions contra la declaració de “presó atenuada” per Iñaki de Juana Chaos, la presència dels grups feixistes en les seves diverses versions -des de Falange a Ynestrillas-, amb banderes i símbols franquistes, han compartit protagonisme i capçalera al costat dels dirigents populars. El fenomen no és nou, i s'ha anat repetint in crescendo des de les primeres manifestacions del PP contra el Govern Zapatero.

Però el lloc decisiu del feixisme no són les manifestacions sinó les seves accions i cops contra les organitzacions obreres o democràtiques. En aquest sentit, ha estat amb les manifestacions del PP que l'extrema dreta ha aprofitat per colpejar la CGT. El 3 de març, després d'una concentració del PP a Palma de Mallorca, dos treballadors equatorians afiliats a la CGT van ser brutalment apallissats; el 4 de març al matí, també a Palma, feien esclatar un artefacte explosiu davant de la seu de la CGT, hores abans de la manifestació convocada pel PP davant de l'Ajuntament d'aquesta ciutat. El mateix passava una setmana més tard a Madrid, hores abans de la manifestació del PP contra la política antiterrorista del Govern: la seu de la CGT va ser atacada per grups ultres.

Una conclusió és evident: sota el paraigües de les mobilitzacions del PP, l'extrema dreta s'embraveix. La defensa de les organitzacions i actes de l'esquerra contra els atacs feixistes ha de començar a concretar-se, amb un compromís clar de resposta i defensa comú davant de nous actes.

“procés de pau” i del Govern, el resultat ha estat mínim. Amb el judici per l'11-M, el PSOE –amb el suport sempre incondicional d'IU, CCOO i UGT- va intentar passar a l'ofensiva “contra la guerra del PP”. Van intentar aprofitar les manifestacions amb motiu del 4t aniversari de la guerra de l'Iraq, però és tan fràgil la posició del Govern –involucrat en accions igual d'agressores com a l'Afganistan o Haití- que va trencar el marc unitari de la manifestació a Madrid per impedir que es girés també contra la política de l'executiu.

El resultat d'aquesta estratègia ha donat èxits indubtables al PP: les enquestes anuncien una aproximació de vot a la del PSOE. I perquè aquesta realitat de la gent al carrer fa mal, el Govern, a la defensiva, va retrocedint davant de les crítiques i manifestacions de la dreta, justificant-se que ell fa menys que el PP quan governava en allò que li critiquen, i, girant a la dreta, s'acosta més i més al dictat polític popular. L'única esperança electoral del PSOE és esperar que l'ofensiva popular polaritzi en contra una part de l'electorat que torni a votar PSOE com a mal menor “per parar la dreta”, però aquest recurs té data de caducitat.

Per als treballadors/es i els pobles no n'hi ha prou d'esperar el desenllaç electoral; en aquest terreny difícilment hi ha alternatives reals. Si seria greu que tornés el PP, també és greu que, amb el vot dels treballadors, el PSOE al Govern tanqui fàbriques i segueixi amb una política centralista i repressiva contra els pobles. Cal trencar el cercle viciós i la solució no és a les urnes, és necessari per als treballadors/as intervenir per començar a recuperar el carrer i, amb ells, la iniciativa política.

Josep Lluís. Barcelona

Girona

Nou judici a l'okupació

El jutjat penal número 3 de Girona ha fixat pel 29 de juny el judici del Centre Social la Proa de Girona, que va estar okupat de l'hivern del 2000 a la tardor del 2001. Seran jutjats dos activistes polítics -entre ells jo mateixa, aleshores i ara militant de Lluita Internacionalista. Els mossos d'esquadra ens imputen per usurpació, la figura legal amb què el Codi penal “progressista” del PSOE el 92 castiga l'okupació amb pena de presó. La propietària de l'immoble abandonat –membre d'una coneguda família de la burgesia gironina que té d'advocat el darrer alcalde franquista de la ciutat- hi posa de collita pròpia unes imaginàries amenaces i una demanda de responsabilitat civil ni més ni menys que de... 60.000 euros (!). Des d'ara mateix ens hem de posar a treballar en bastir una campanya per l'absolució, que forçosament s'ha d'emmarcar en el context actual de repressió dels mossos d'esquadra d'ICV-EUiA molt especialment dirigits contra el moviment okupa i de lluita contra l'especulació i per la materialització d'aquest dret tant de mínims que és el de la vivenda.

Tralla

Immigració

Comença el judici contra els detinguts al CIE Zona Franca a Barcelona

El 24 de juny de 2006, en el marc de la II Caravana Europea per la Llibertat de Moviments, va tenir lloc una acció no violenta de denúncia contra els Centres d'Internament per a Estrangers (CIEs) en la qual van ser detingudes 59 persones. L'acció va consistir en un desmuntatge simbòlic del CIE en construcció de Barcelona, situat en Zona Franca, avui ja en funcionament. (...)

El que va passar a Zona Franca mostra l'orientació repressiva de la política de fronteres també per la reacció policial contra els qui assenyalen les aberracions causades per la seva aplicació, contra els qui s'alcen i denuncien que aquesta política, suposadament feta en nom de la “nostra seguretat”, no ens representa. La detenció de les 59 persones al CIE en construcció el juny de 2006, el tracte vexatori en les dependències policials, la prolongació de la detenció durant més de 48 hores en resposta a una acció pacífica i les acusacions abusives no poden sinó suscitar la nostra indignació i rebuig. Per tot això, i perquè entenem que el procés contra els participants en aquesta acció és un judici contra totes les associacions i persones que defensen els drets dels immigrants, els sotasignats, en solidaritat amb aquelles persones que immigren a Europa i es troben amb l'explotació i negació de drets, i en solidaritat amb les persones que van ser detingudes després de l'acció de denúncia del CIE de Zona Franca, exigim:

- **L'absolució de tots els imputats**
- **El tancament dels Centres d'Internament per a Estrangers**
- **La fi de la política europea de fronteres i la regularització sense condicions de tots els migrants a Europa**
- **La derogació de la Llei d'Estrangeria**

Extractes del manifest de la campanya de solidaritat de recollida de signatures

"Volen que la nostra solidaritat segueixi adormida"

El passat 1 de març SEAT i SAS van anunciar l'acord de l'extinció anticipada del contracte de subministrament de quadres de comanament que produïa la fàbrica d'Abrera, i que aquesta producció passava a l'empresa Peguform. Això significava el tancament de SAS-ABRERA i deixar al carrer 210 treballadors i treballadores. Un tancament patronal salvatge, sense cap avis previ a la plantilla, amb l'objectiu de treure's del damunt treballadors que havien lluitat pels seus drets fins a aconseguir un sou que, pel que sembla, les multinacionals consideren excessiu: 1.100 euros mensuals. Des de llavors mantenen l'ocupació de la planta per a evitar que l'empresa s'emporti la maquinària i els materials. Fins ara l'única cosa que ha fet el tripartit de la Generalitat és exigir a SAS la presentació formal de l'ERE. En tancar d'aquesta edició segueixen obertes les negociacions, perquè l'assemblea de treballadors ha rebutjat la indemnització de 52 dies per any treballat que ofereix l'empresa. Si el tripartit de la Generalitat accepta aquest expedient, no farà altra cosa que institucionalitzar el lock-out patronal: que es posin a la cua totes les multinacionals que pretenen baixar costos de producció estalviant en salaris. No estem parlant d'una deslocalització a un país de l'Est ni a Xina: aquesta deslocalització va d'Abrera a Martorell i només pretén deixar pel terra els salaris per a augmentar els beneficis i anul·lar la capacitat de lluita dels treballadors, generant divisió i enfrontament.

SEAT s'ha emprat a fons per a tancar SAS perquè no vol que el seu exemple de lluita s'escampi entre els treballadors d'altres empreses subcontractades ni entre els seus propis afectats per la doble escala salarial (els salaris dels quals són encara inferiors als de SAS). Els treballadors de SAS han dirigit les seves mobilitzacions cap a SEAT reclamant que absorbeixi a tota la plantilla, i han aconseguit aturar la producció en tres ocasions.

LI-Això és un tancament salvatge.

Emiliano Martínez. SAS va començar a cometre irregularitats des que va entrar en aquesta planta en 2004, però centrant-nos en aquest cas, han plantejat el tancament d'acord amb SEAT, de forma salvatge. No només no han respectat la dignitat dels treballadors (mai no ho han fet), ni tan sols han respectat la més mínima legalitat. La llei de ja els dona eines de flexibilitat pel què fa als expedients de regulació i altre tipus de procediments i tancaments, en aquest cas ni tan sols s'han cenyit a aquesta legislació. Van fer un tancament salvatge amb una intenció molt clara: que la plantilla respongués amb una vaga salvatge. Pretenien plantejar un escenari en el qual no es discutís, com ara, d'un tancament patronal pràcticament il·legal (almenys totalment il·legítim i no a l'ús), sinó sobre una cosa en què ja són experts: acusar els treballadors i els seus representants de fer vagues il·legals. SAS

tenia una imatge d'aquesta plantilla que en una part era real: dura, que lluitava pels seus drets i que gairebé mai es feia enrere. Creien que era simplement això, però darrere d'això havia uns treballadors que sabien on estaven, que duïen 12 anys de moltes lluites, i no havien valorat que amb això també hi havia molta intel·ligència. Ara està clar que les víctimes som nosaltres. SAS va començar malament des del principi: es va equivocar en com va valorar als treballadors, com ha fet sempre.

D'aquesta manera, si la Generalitat autoritza aquest ERE estarà legalitzant un lock-out patronal.

Exactament. Estem negociant sobre el que ha presentat SAS perquè no tenim altra sortida, però diem que l'ERE no val. La pròpia consellera Mar Serna ha dit que això és inacceptable. Si és així, l'administració no pot aprovar-ho en forma d'ERE ni de cap altra manera.

Esteu ocupant la fàbrica. En quin punt està ara el conflicte?

Duem ja 48 dies tancats a la fàbrica. Això és propietat de SEAT. Des del mes de febrer els treballadors estem autogestionant la producció, perquè aquí la direcció no ha aparegut. Ara estem ocupant les instal·lacions, primer com a reivindicació, i segon de manera pràctica, perquè com podeu veure, aquí hi ha tot el que es necessita per a produir. I tot això també ho necessita l'altre proveïdor [Peguform]. Potser amb el temps, l'ocupació, de cara a l'exterior, perd una mica de força, però nosaltres ens esforcem en recordar cada dia que estem ocupant el que considerem nostre. No cal perdre de vista que això és d'una gran multinacional com Volkswagen. Això ho combinem amb mobilitzacions com la d'ahir, en la qual vam aconseguir paraitzar la producció de SEAT per tercera vegada i durant dues hores. Evidentment, la mà de SEAT és molt llarga i fa que aquesta notícia, que hauria de ser de portada en tots els mitjans de comunicació, estigui en altres llocs en la majoria de mitjans. Però no es pot tapar ni això ni el col·lapse circulatori que va hi haver ahir: la gent sap que els treballadors de SAS ahir vam aturar la SEAT, i que no és tan difícil fer-ho. La prepotència de les multinacionals també queda al descobert de vegades, perquè es veu que són vulnerables quan centenars o milers de treballadors es posen a treballar.

En quin punt està la negociació?

SAS ha ofert tres coses, a hores d'ara. La recol·locació d'11 treballadors que tenen més de 50 anys (precisament el col·lectiu a qui menys li interessien les recol·locacions dins de SAS), quan SAS per si sola podria oferir almenys 100 llocs de treball a la pròpia empresa. Nosaltres hem plantejat que aquestes recol·locacions haurien de tenir un caràcter voluntari, i no a discreció de l'empresa. Si no hi ha una bona proposta de recol·locacions i un autèntic pla social, l'acord està molt lluny.

Per a vosaltres la prioritat no són els diners, si són 50 o 55 dies.

Doncs no, la prioritat no són els diners. Volem una globalitat en l'acord que per a la plantilla de SAS sigui acceptable. Sabem que la reobertura d'aquesta planta és impossible, perquè el producte l'està fabricant altre proveïdor, encara que la planta d'Abrera es pogués posar a produir ara mateix. No és que s'hagi desviat la producció o que existeixi una previsió, és que els fets estan consumats. Hi ha altra empresa, amb 30 treballadors més que qui treballem aquí, que fan la mateixa feina, amb més gent, però que cobren 300 euros menys. En el fons això és la causa de tot aquest conflicte. Hi havia dos motius: precaritzar totalment el parc de proveïdors de SEAT i a més carregar-se una plantilla que històricament és un referent en la lluita sindical i laboral en aquest polígon: nosaltres som el llogaret de Astérix i Obélix, els qui estàvem resistint tot el procés de precarització i seguim aquí.

Més d'un mes i tots al peu del canó. Com heu aconseguit el suport de tots els companys quan s'arriba a una situació així?

Les coses no sorgeixen perquè sí. Hi ha hagut un treball des del darrere del comitè i -aquí si que ho diré clar- sobretot de la CGT, que abanderava el comitè en els últims anys. Sempre hem estat molt aprop de la plantilla, en cas contrari ara la resposta no podria ser aquesta. Hi havia companys que feia molt de temps que no es parlaven, i ara està veient que en el fons no havia tantes diferències. Portem ja 48 dies i les assemblees i les concentracions ara tenen més assistència que al principi que era el moment més espectacular del tancament i quan tothom estava més excitat. Ara encara més, amb la reflexió del que estem fent. Potser la clau és que la solidaritat està allà sota, està adormida per moltes circumstàncies socials, però hi és. És trist que només es manifesti en moments com aquest, però també és positiu: perquè aquí hi ha molta gent jove que està descobrint ara, però per a tota la vida, que les coses són així i que cal ser solidari. Molta gent està descobrint què és el moviment assembleari, què és decidir per un mateix, anar a reunions, perquè des del primer dia nosaltres vam dir que no anàvem a negociar sols i que a totes les reunions que anéssim hi hauríem la plantilla darrere. I cada vegada que anem a Barcelona a la reunió la gent és allà amb

nosaltres, a la porta. Fins i tot a les reunions han assistit treballadors, per què veïessin que no era el comitè qui decidiria per ells. El que vam deixar clar des del primer moment a tota la plantilla i a tots els sindicats, sobretot a CCOO i UGT, és que això ho negociaria el comitè d'empresa de SAS amb els treballadors i no cap "puta federació" (aquestes van ser les nostres paraules textuals a la primera assemblea) i ens referíem a d'altres problemes que hi ha hagut aquí amb altres sindicats que no són la CGT d'autèntiques punyalades entre les seccions sindicals de SAS i les seves federacions. Això està així perquè els treballadors saben que totes les coses bones o les dolentes que passin al final ho decidiran ells. Arribem on arribem, ho decidirem aquí. I ens equivocarem o encertarem tots junts, nosaltres i ningú més. A més els companys de premsa ho estan fent molt bé, tan difícil com és navegar pels mitjans, i les mobilitzacions estan sortint bé, i això anima a la gent.

Heu deixat clar en les mobilitzacions que la responsabilitat d'això és de SEAT.

Està molt clar, per diverses coses. Primer, la producció l'està fent Peguform, dintre de SEAT: la nau és de SEAT, tot és de SEAT, i Peguform només hi posa la mà d'obra. Jo em vaig a manifestar contra qui m'han pres el treball, i la direcció de SAS està també dintre de SEAT, en el procés d'internalització que estan fent ara amb empreses subcontractades. Protestarem a SEAT perquè allà estan SAS i Peguform, però a més SEAT ha estat part del problema, perquè ha decidit juntament amb SAS precaritzar perquè cap proveïdor cobri més que els seus treballadors més precaris. I SEAT

ha dissenyat aquest pla juntament amb SAS: al març van posar una setmana de no producció per a acabar tot el procés de trasllat de materials, que no han pogut culminar perquè estem nosaltres aquí. És Volkswagen qui ha creat aquesta situació. I també ha de ser part de la solució a aquest conflicte. Poden recol·locar tothom si volen, de cop. Ho podrien haver fet des que van presentar el pla amb SAS.

Com valors l'acord de la direcció de SEAT amb tots els sindicats per a fer 1.500 acomiadaments voluntaris?

Evidentment suposa d'una destrucció d'ocupació, i això és negatiu, com ho és en tots els casos, inclòs el nostre. El Govern de la Generalitat ho posa com exemple, però SEAT no pot ser exemple de res, quan està arribant als índexs de precarietat i sinistralitat i de no respecte de drets fonamentals com la Llei Orgànica de Llibertat Sindical (LOLS). Tot això ho està incomplint SEAT: ni tan sols ens deixen entrar per a veure els nostres companys. No he pogut seguir el tema de prop, però tinc confiança plena en els meus companys de SEAT, perquè amb la precarietat de mitjans que tenen i amb la repressió que sofriuen cada dia s'estan portant molt bé amb nosaltres. M'imagino que deu haver estat molt dur per a ells signar aquest acord, suportar la pressió de tota la plantilla i de gairebé tota l'afiliació, i sé que estan en un moment dur. Potser han hagut d'optar per una solució que no crec que sigui la millor, però valorant els elements de judici que ells han tingut, tindran els seus motius para haver-lo signat. Hem de tenir en compte que des de fora veiem les coses blanques o negres, però quan

estàs dintre hi ha molts grisos, molts riscos, molts perills, has de vorejar la línia de no posar en perill els teus ideals, però també fer cas del que et diuen. És molt complicat. Jo entenc la postura d'ells, sé com és la SEAT, però és un acord que limita en el que jo em plantejaria signar. No tinc una opinió formada, he de llegir-me bé l'acord i parlar amb tots els meus companys. Debatrem més tranquil·lament sobre això.

El sector de l'acte sofreix una ofensiva patronal brutal. Quina capacitat tenim els treballadors per a donar una resposta?

Les multinacionals s'esforcen molt perquè la solidaritat segueixi adormida i per a emmordassar a tots els qui podem organitzar una resposta. Si això surt a la llum, saben que no tenen res a fer. Van contra els treballadors perquè saben que som l'única cosa que els pot fer mal. Saben que som més, i millors, perquè som treballadors i ells no. Ells solament tenen diners, però tot la resta ho tenim nosaltres. Per això es preocupen tant que els seus diners ho tapin tot: les nostres boques, la nostra solidaritat... I tenen la col·laboració de les grans cúpules sindicals, perquè això fa que ells visquin bé, en el sentit material. Tenen la complicitat dels governs, dels grans sindicats, de la banca, de la premsa, però no poden fer-ho callar tot.

La lluita de SAS no s'ha acabat.

La setmana que ve acaba el termini legal de període de consultes de l'expedient. Si SAS vol es pot arribar a un acord, perquè no podem mantenir això indefinidament, perquè sabem que aquí no hi treballarem més. Si porten una proposta digna hauríem de valorar-la i dur-la a l'assemblea. Tenim a sobre el perill que, malgrat tot, la Generalitat aprovi l'ERE i les condicions que ofereix SAS ara, amb una solució salomònica. No podem dur la nau d'aquesta plantilla fent-nos el harakiri nosaltres mateixos dient "no ens agrada això i que decideixi l'administració". Perquè cal comptar amb la mà llarguísima de SEAT. Volem un bon acord, però qui decidirà és l'assemblea. No cal descartar que l'administració, al final, ens traeixi.

20/04/07

Delphi: 4.000 llocs de treball en perill a

Vaga general ma

Després de les manifestacions de l'1 de març i el 12 d'abril, amb 50.000 treballadors i treballadores cadascuna, contra el tancament de Delphi a Puerto Real, Cadis (que afecta 1.600 treballadors/es + empreses auxiliars), la vaga general a tota la comarca ha estat massiva. Mentrestant, a Catalunya tenim la lluita dels treballadors i treballadores de SAS (proveïdor de Seat) contra el tancament, amb ocupació de la fàbrica i talls de carreteres que han provocat el tancament de les línies de producció a la SEAT. A la SEAT de Barcelona, CCOO, UGT i CGT acaben de signar una reducció de plantilla "no traumàtica" de 1.500 llocs de treball (que els preguntin als joves que haurien de reemplaçar-los si no és traumàtic acabar ocupant-los per la meitat del salari). L'any passat van ser 1.000 llocs de treball menys a la SEAT. A Volkswagen Brasil ja porten 7.000 acomiadaments en 6 anys i hi ha anunciada una altra reducció de més de 2.000 més entre 2007 i 2008.

Delphi és el fabricant més gran de components d'automòbils dels Estats Units i va sorgir d'una segregació de la General Motors (com SAS de SEAT). General Motors i Ford tenen des de fa anys plans d'ajustament que suposen tancaments de plantes, i la multinacional Delphi està en fallida declarada des d'octubre de 2005 i amb un pla d'ajustament que inclou el tancament de 21 de les 29 fàbriques que té als EUA i altres a la resta del món fins arribar a un terç del total.

El conjunt de línies amb què la multinacional Delphi pretén sortir de la fallida durant aquest primer semestre de 2007 és: als EUA revocar el conveni col·lectiu signat amb els representants dels treballadors, reduir els costos de les prestacions sanitàries, canviar els compromisos en pensions (pensions i sanitat que als EUA són privats) i suspendre contractes no rendibles amb la General Motors; i a tot el món, "transformar" la plantilla per tenir menys costos laborals i reforçar la gamma de productes. A tot el món els directius cobraran unes primes de 130 milions de dòlars per aplicar aquests tancaments i mesures. Fa un

mes van acomiadar 450 treballadors a Tànger per haver exercit el dret de vaga i manifestació (amb 32 detinguts i nombrosos ferits per la policia marroquina).

Delphi té 4.800 treballadors a l'Estat espanyol: a Puerto Real (Cadis), Pamplona, Tarazona (Zaragoza), Sant Cugat del Vallès (Barcelona) i Sant Vicenç dels Horts (Barcelona). A l'Estat espanyol pretén tancar la planta de Cadis, i ja ha doblat la quantitat de prejubilacions a la planta de Sant Cugat.

La història recent de la planta

La factoria de Puerto Real ha patit tres expedients de regulació d'ocupació (EROs) des del 2001 (l'últim el 2005) i un pla industrial que han incomplert que arribava fins el 2010.

L'empresa addueix unes pèrdues de 150 milions d'euros, més de la meitat de les quals es concentren el 2005, quan es "van fondre" 70 milions d'euros per la sobtada devaluació de les màquines i instal·lacions (amortització anticipada d'actius). IU denuncia que la direcció de Delphi s'ha endut a Polònia maquinària subvencionada

ssiva a 14 municipis

per la Junta d'Andalusia. Aquestes ajudes sumen 62 milions d'euros. Sembla que la descapitalització de la planta de Puerto Real també s'ha dut a terme per mitjans més habituals en les multinacionals: alterar els preus interns de manera que la planta vengui barat i compri car a la multinacional, repercutir exageradament despeses generals, o desenvolupar un producte a Puerto Real i fabricarlo en una altra planta -amb la qual cosa els costos es queden a Cadis i els beneficis s'atribueixen a una altra planta.

Finalment, i com a resposta a les tímides acusacions de les admsitracions que era un "tancament il·legal", la representació de la multinacional (el gabinet del demoliberal Garrigues Walker, que també vol tancar SAS) ha cursat la sol·licitud perquè se la declari en concurs sota la Llei d'Insolvència espanyola – argumentant, paradoxalment, que per tallar el "deteriorament continuat de la seva situació patrimonial" que la direcció ha provocat; però a la pràctica per limitar el cost del tancament a la casa matriu. El mateix alcalde de Puerto Real -a

qui, ahora, acaben de denunciar als mitjans de comunicació per les seves vinculacions amb propietats immobiliàries- denuncia l'intent de tancament de la planta situant-lo com una operació especulativa financera i urbanística.

Davant de la catàstrofe i l'àmplia resposta dels treballadors i treballadores de la comarca, Zapatero, Chaves, i les direccions de CCOO i UGT, s'han llançat a descobrir "sorpresos" com les gas-ta el capitalisme, i a anunciar batalles jurídiques i altres. A més reutilitzen el discurs de la industrialització de la província de Cadis (una de les que té més atur de l'Estat espanyol), en la qual coincideixen l'anunci de tancament de l'Hotel Club Med a Puerto de Santa María amb 260 treballadors i treballadores; de reducció a tota Europa de les fàbriques d'Airbus, una de les quals és a Puerto Real; i la mala situació de les drassanes. Les solucions "no traumàtiques" no fan res més que empobrir el futur dels joves hipotecant la lluita dels seus pares i mares. Aquests darrers dies s'ha ocupat la fàbrica en unes jornades en què no s'ha treballat pel perill –

tan habitual – que la direcció s'emporti les màquines.

Per tot el que hem explicat, seguir confiant el nostre present i el nostre futur al lliure mercat, que de tan lliure com és roba, és d'una candidesa criminal. No ens deixem enganyar!

Tot el suport als treballadors i treballadores de Delphi!

Defensem els llocs de treball!

**Expropiació sense indemnització de les instal·lacions i terrenys!
Per un pla industrial per mantenir la producció de Delphi i les auxiliars!**

Tota la comarca a les manifestacions del 1 de maig contra el tancament de Delphi!

Victor. Afiliat a CGT

Un milió de signatures

Respon a la petició de solidaritat dels treballadors i treballadores de Delphi firmant el seu manifest a:

**[http://
www.aytopuertoreal.es/
riim/
webmunicipal.nsf?Open](http://www.aytopuertoreal.es/riim/webmunicipal.nsf?Open)**

Trenquem el bloqueig de l'imperialisme a Palestina

Primer de maig

Després de la gira de dos companys de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins (UICTP) a l'estat espanyol, des de LI vam acordar amb aquesta organització palestina impulsar una delegació sindical per a participar en els actes del proper 1 de Maig en Gaza, com forma de denúncia contra el bloqueig imposat per ONU, la UE, EUA i Rússia contra el poble palestí des de fa més d'un any per l'elecció del govern de Hamás. L'acord inclou també una campanya de pronunciaments d'organitzacions i institucions de l'estat espanyol contra el bloqueig, i la difusió d'informació actualitzada sobre la situació en els territoris palestins. A més de participar en la manifestació del 1 de Maig, la delegació es reunirà amb els companys de totes les seus del sindicat en la franja de Gaza, s'entrevistarà amb les entitats locals que treballen per al suport econòmic a dones, i visitarà a les organitzacions palestines que lluiten pels drets civils.

Ara s'acaben els preparatius per al viatge, encara que la campanya per a poder finançar-lo seguirà després que els companys i companyes hagin tornat. Un total de

22 persones, la majoria d'ells sindicalistes, de CGT, IAC, Corrent d'opinió de CC.OO. de Girona, Mesa d'Escoles d'Adults de Catalunya, de diferents sectors (Metall, Ensenyament, Transports, Administració, Premsa, Oficis Varis...) embarcaran cap a Palestina el diumenge 29 d'Abril. Una vegada allí es reuniran amb els companys i companyes de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins, per a participar amb ells en la lluita contra el bloqueig internacional, en una demostració pràctica de la solidaritat internacionalista entre treballadors i treballadores.

"Volen viure en el nostre interior"

Corren d'una casa a una altra, envaeixen les poblacions, camps de refugiats i ciutats i al·leguen raons de seguretat. Israel està intentant viure en el nostre interior, crear odi i por dintre de nosaltres mateixos. Duem anys i anys de resistència. Mirant aquesta llarga experiència de resistència, es pot assumir que s'ha convertit en una espècie de cultura per a resistir l'ocupació. I no ho és. Resistir l'ocupació, és el reflexe bàsic de qualsevol ésser humà que vulgui viure en justícia amb dignitat i drets. Em vaig despertar fa dos dies amb un pressentiment molt dolent. M'havia despertat la trucada d'un amic que em va dir que hi havia problemes a Nablus i en aquell mateix moment vaig sentir que quelcom dolent li estava ocorrent a alguna persona que conec. Vaig trucar a la meva família i llavors vaig saber la notícia de l'assassinat del meu cosí. No vaig poder ni articular

paraula.

Vaig començar a trucar els membres de la meva família i a alguns amics, no sabia què fer, cridar, tornar a casa, posar-me a córrer pel carrer. Em vaig aixecar del llit, em vaig canviar i me'n vaig anar a la feina. Després d'una estona em vaig adonar que havia passat les dues últimes hores de treball mirant fixament la pantalla del meu ordinador. Llavors em vaig preguntar: què estic fent aquí? i vaig tornar a casa. Em vaig posar a fer coses sense sentit, que no podria explicar-me ni al meu mateix.

Fadi AbuKeshk, de 23 anys d'edat, el meu cosí ens ha deixat fa dos dies. L'última imatge que tinc d'ell és veure-li en el canal de televisió del Jazeera mentre la família i afins li donaven l'últim adéu. Tot es mou ràpidament, i aquí estem en el tercer dia de la seva mort i sembla que acabi de rebre ara la

notícia. El van matar durant la nit en els carrers del nostre camp de refugiats, el camp de Refugiats Old Askar. Aquest és el rostre horrible de l'ocupació, que sempre ens roben als qui estimem. Treballen dur per a plantar por i odi en els nostres cors. No volen ocupar la terra; volen ocupar-nos a nosaltres, les nostres ànimes i els nostres esperits. Fadi, com tots els Palestins rebutjava aquesta ocupació i va triar la seva llibertat. I així ho farem tots nosaltres, seguirem els teus passos, cosí, no és el nostre destí viure sota l'ocupació, sinó que el nostre destí és lluitar per la justícia i resistir en la defensa dels nostres drets. Israel pot fer el que vulgui, aquí el que compta no és el que l'opressor pot fer, sinó el que l'oprimit està resolt a aconseguir i nosaltres els Palestins som qui determinem l'aconseguir els

(segueix a la pàg 12)

a Gaza

"Junts demostrarem la unitat dels treballadors davant la injustícia"

El 24 de març passat es va celebrar al Centre Cívic La Sedeta de Barcelona un concert per recaptar fons pel viatge de la delegació sindical i del nostre partit que viatjarà a Gaza per participar amb la Unió Independent de Comitès de Treballadors en els actes del 1er de Maig. Les alumnes de l'Escola de Dansa de Munique Neith (dansa oriental), Desacato (cantautor), la sorprenent Orquestra Àrab de Barcelona, I-nity (reggae), 3 men shot amb un rhythm & blues molt potent, i el talent berber d'Amazigh van constituir la part musical. A més va haver-hi cuscús i pastissos, beguda, samarretes... Unes 300 persones van passar per La Sedeta i van gaudir del to festiu del concert, del qual val la pena destacar la diversitat del públic tant per la barreja d'edats com per la notòria presència de persones immigrades. També hi va haver un moment per la reflexió, amb la lectura de l'emotiva salutació enviada des de Gaza per als participants en el concert.

Gaza 24 de març de 2007

Des de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins volem saludar els companys de l'estat espanyol de Lluita Internacionalista, els amics i els músics que participen en aquest concert.

Agraïm la vostra participació i el suport a la causa palestina i la vostra solidaritat amb nosaltres contra l'exploració i amb la resistència a l'ocupació israeliana per aconseguir un estat palestí independent. Creiem que com més creix l'exploració, més necessària és la solidaritat i la xarxa dels treballadors arreu on siguin. En aquest sentit, creiem que la fi de l'ocupació israeliana és l'única manera d'aconseguir que els treballadors ens beneficiem del

creixement econòmic, mantinguem la nostra dignitat i assegurem el futur dels nostres fills.

Estem esperant la visita d'una delegació de solidaritat formada per sindicalistes de l'estat espanyol que vénen a recolzar els seus companys a Gaza (Palestina) i a celebrar junts el Primer de Maig.

Pensem que aquest és el pas més important pels treballadors per trencar l'embargament econòmic i polític imposat als palestins des de fa més d'un any, que suposa els pitjors nivells de pobresa i d'atur que s'han patit mai a Palestina. En la mesura que els treballadors som els primers a encapçalat la lluita per la justícia, junts demostrarem al món una profunda unitat entre els treballadors palestins i de l'estat espanyol en la seva lluita contra la injustícia i la desigualtat.

Per acabar, cridem tothom que creu en els valors de la llibertat i la justícia social a recolzar aquest concert i dibuixar junts l'èxit d'aquest projecte.

Valorem molt el vostre suport, que ens arriba.

Una càlida salutació per tots vosaltres

Gaudiu del concert.

Els vostres companys a Palestina.

Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins

nostres drets. Descansa cosí Fadi, que la pau estigui amb tu.

En memòria de Fadi AbuKeshek, assassinat el 21 de Març de 2007.

Saif AbuKeshek
23/3/07.

Els desastres del bloqueig

El bloqueig econòmic i polític imposat per l'imperialisme contra el poble palestí té conseqüències dramàtiques per a la població de Gaza. L'atur ha crescut fins a més del 50%, el 70% de la població viu sota el llindar de la pobresa extrema i el salari mig ha caigut fins als 37 euros mensuals. Un altre exemple es va viure el mes passat en un poble beduí del nord de la franja. Almenys sis palestins van morir el passat 27 de març ofegats després del col·lapse d'una presa d'aigües residuals. Desenes van resultar ferides prop del poble de beduïns de Um An-Nasir, en el nord de la franja de Gaza. La inundació d'aigües fecals, emmagatzemades en una reserva, va destruir murs propers i fins a 25 habitatges del poble, on viuen prop de 5.000 palestins, en la seva majoria beduïns. El col·lapse dels murs va obligar a desviar els residus a altres sis embassaments, el que al seu torn, poden posar en perill altres localitats palestines. De fet, segons fonts oficials locals, un altre col·lapse similar podria arribar a inundar la població de Beit Lahiya.

El comboi del ministre de l'Autoritat Palestina, Abu Hilal va ser esbroncat pels manifestants que denunciaven la passivitat del Govern davant una crisi anunciada: els guardaespalles del ministre van arribar a dispersar-los disparant repetidament a l'aire. El trencament del mur de la presa era només qüestió de temps: la planta de tractament d'aigües, construïda en 1976 per a donar servei a 50.000 habitants, n'atenia ara 190.000 -de Beit Lahiya, el camp de refugiats de Jabaliya i part de Beit Hanun-. La bassa o represa s'havia anat desbordant lentament, formant una llacuna en un terreny de dunes. Les emanacions de les aigües fecals ja havien causat greus problemes de salut a la població del lloc. Des de 2003, l'Autoritat Palestina de l'Aigua havia elaborat un projecte per a construir una altra planta lluny de les zones habitades, el cost de les quals era de 36 milions d'euros, però l'obra mai es va realitzar per falta de fons.

Nou xantatge de la patronal

Més destrucció d'ocupació a Seat

El 4 d'abril es va tancar l'acord de CCOO i UGT amb SEAT, pel qual s'aprova un pla de reducció de la plantilla de 1500 treballadors/es en 3 anys. Aquesta nova reducció de llocs de treball és altre cop contra els treballadors/es de SEAT, després dels 660 de fa un any i mig, amb la diferència que ara es presenta per vies voluntàries, "no traumàtiques". Aquest és el principal argument de CGT-SEAT, que no va signar l'anterior ERO, per signar aquest, després de realitzar una consulta als seus afiliats. Però aquesta signatura és un error, encara que s'hagi votat, perquè suposa la venda -sigui o no voluntària- de llocs de treball; perquè deixa aïllada la lluita de SAS i perquè relega la readmissió dels 150 acomiadats de l'ERO anterior, fent seu el discurs del "possibilisme" de CCOO i UGT. A més, ha presentat aquesta reculada com que la patronal ha tornat al bon camí. CGT, així, perd l'ocasió de consolidar-se com a alternativa real a la política d'impotència i por en què es va situar en l'anterior ERE i que li va reconèixer un sector de la plantilla en les últimes eleccions. Però no volem simplificar el problema, i encara menys donar a entendre que mantenir una posició contrària a l'ERO sigui suficient -com apareix en la desautorització pública de la signatura que fa el Confederal Estatal de CGT- perquè la política sigui correcta: la democràcia obrera, la consulta, les assemblees, i el respecte a les seves decisions és també una part indissoluble de la política correcta. No és una suma de parts, és un tot el que ens cal per construir el sindicat alternatiu que la classe obrera necessita, i és al servei d'aquest objectiu que ens uneix que volem ser molt clars en les nostres diferències.

Una reducció de plantilla "no traumàtica"?

El full de CGT de SEAT del 12 d'abril valora en primer lloc que la reducció de l'excedent de plantilla que la SEAT diu que té serà "estrictament voluntari, amb la qual cosa no es repeteixen experiències desagradables de llistes a dit".

És evident que és diferent una llista a dit que un pla de baixes incentivades. No només per la diferència econòmica, sinó especialment pel caràcter sancionador de la primera opció que, a més, en el cas de SEAT, va ser clarament un instrument contra CGT. Però totes dues tenen un mateix fons: la pèrdua de llocs de treball. Amb la diferència que les baixes incentivades aborden la supressió d'un bé social, col·lectiu dels i les treballadors/es, com una decisió individual, segons els comptes que faci cadascú.

Per això tampoc no compartim la valoració de l'Assemblea d'Acomiadats expressada en el full de l'11/4/07 que "el més positiu dels Acords (...) és la tornada a una via que mai no s'hauria d'abandonar: el caràcter 'no traumàtic o no forçós' de les mesures per reduir plantilla, és a dir, el respecte a la voluntarietat dels treballadors per acollir-se o no a qualsevol de les mesures pactades".

La diferència entre l'ERO i les baixes incentivades és en si aquest bé social ens l'expropien o el venem: en tots dos casos hi perd la classe, tot i que a un treballador individual li pugui semblar que hi guanya. I això tant si l'empresa té beneficis com si no. Per això ens enfrontem a la pèrdua de llocs de treball en qualsevol de les seves variants. No és

una qüestió tàctica, ja que del que s'està parlant no és d'una cosa individual sinó col·lectiva, una cosa per la qual queden afectats altres treballadors. Defensar avui aquesta posició és defensar una consciència de classe enfrontada a la patronal i les burocràcies majoritàries.

Vendre com a triomf, un retrocés i aïllar la lluita de SAS.

Moltes vegades ens hem d'empassar els cops de la patronal, però creure que endolcir l'anàlisi de la derrota facilita la lluita posterior és equivocat. Una derrota ens deixa febles a nosaltres i forta la patronal: avança un cop més fort perquè veu la nostra debilitat i cal que ens preparem per això en lloc de generar la il·lusió que la força és nostra, perquè fer-ho ens desarma per enfrontar-nos-hi.

Aquest acord és una derrota que se suma als 660 acomiadaments, i que sigui votada per una majoria dels afiliats de CGT reflecteix fins a quin punt ha quallat la impotència després de la derrota anterior. No és, com diu CGT, que el canvi d'actitud de la patronal sigui "fruit de la lluita constant de l'assemblea d'acomiadats/des i dels que hem donat suport a les seves reivindicacions". O en tot cas, ho és per la negativa: perquè els acomiadaments van ser un cop dur que no s'ha pogut revertir. Recordem, si no, l'ascens del vot de la por que va expressar el creixement d'UGT a les eleccions. Però quedava la porta oberta a l'esperança amb el creixement de CGT com a minoria alternativa. La signatura de CGT reflecteix que també en aquest últim feu, davant de la impotència, s'obre camí el "possibilisme": una cosa així com "hem de ser realistes i ja que per una via o una altra s'imposarà la reducció de la plantilla, és un triomf aconseguir que se n'apliqui la forma menys dolenta". Així s'obre camí el raonament de la impotència i la desmobilització que són la base substancial de la política de pactes de CCOO i UGT.

A més, acceptar que se'n vagin 1500 és, encara que es digui el contrari, acceptar el criteri de l'empresa que hi ha un excedent de mà d'obra -quan a més SEAT neda en beneficis. Per altra banda, si "sobra" gent, com es podrà exigir que entrin els 150 acomiadats

o s'absorbeixin els 210 de SAS com diu el full de CGT? D'entrada, sembla obvi que ara no serà. Només que és ara quan SAS està ocupada i enfrontant-se a l'ERO. És avui que tanquen COPO. I després d'elles hi ha les altres proveïdores, com ja ha plantejat SEAT com a condició per portar nous models... I tot això en plena negociació del conveni provincial del metall. Perquè aquesta és la línia de fons: acabar de liquidar les conquestes històriques dels treballadors/es de SEAT que avui ja estan en extinció, en un mar creixent de precarietat i empitjorament de les condicions laborals de les contractacions "de l'any que ve", que diu la patronal. Per què, si no, s'acomiada ara per contractar demà?

Per això, la defensa de SAS és també la d'una SEAT en condicions dignes, i en la mateixa mesura, avui, l'acord de SEAT aïlla i dificulta el triomf de SAS. Potser no es podia revertir -com no es va poder amb els 660-, però el que no es pot és fer de la debilitat una virtut, perquè la barrera que avui SAS té al davant és més grossa que la que tenia quan els sindicats no havien donat per bo que a la SEAT hi sobraven 1500 treballadors/es i que en aquesta situació el que està bé és sortir individualment en les millors condicions personals possibles.

La qüestió del mètode democràtic i què fer ara

Però la defensa d'una posició i el respecte a la democràcia obrera i l'assemblearisme no són moneda de canvi. Tan oportunista és no signar els acords sense consultar per evitar el risc de perdre la posició, com els referèndums i assemblees a què ens tenen acostumats CCOO i UGT, en els quals la consulta acaba essent tan esbiaixada i condicionada que només pot ser l'aval de la posició de la burocràcia. A SEAT s'havia de defensar la reincorporació dels acomiadats i dels treballadors/es de SAS, i no obrir la porta a la venda de llocs de treball, i també s'havia de consultar els treballadors/es.

Nosaltres, en els casos que hem viscut aquesta situació des de llocs de responsabilitat sindical, ens hem deixat la pell en la campanya explicativa inicial, en les argumentacions de la nostra posició, a contrarestar la pressió aclaparant del raonament reformista habitualment majoritari,

amb la convicció que jugaríem el joc democràtic fins al final. I que també fins al final, no abandonaríem les nostres posicions quan són tant de fons. O sigui, que si després de fer tot l'esforç per convèncer no ho ens en sortim, aleshores s'ha de fer un pas cap a la banda, reconèixer que no tenim la majoria que ostentem i deixar que qui pensa així assumeixi la responsabilitat en nom de la majoria real. Aleshores la nostra feina és assumir que som una minoria i començar la tasca de reconstruir una consciència de classe que creiem que és essencial per no anar de derrota en derrota. No estem parlant de qüestions tàctiques de si cal anar a una vaga o no, si cal acordar amb CCOO i UGT o no, si cal acceptar un augment o seguir la lluita,... estem parlant de qüestions centrals de la consciència de classe: de llocs de treball, de conciliació de classes... En aquests casos, quan perdem no aixafem com un aparell burocràtic per més que es pugui, no apliquem menys sinó més democràcia obrera, però no per adaptar-nos a la reculada, sinó per mantenir-nos com aquesta minoria que té la feina difícil de reconstruir el moviment. Perquè arribats a aquest punt, estem parlant de reconstrucció i no d'avanços o reculades relatives.

Aquesta és la situació que hi ha avui. Obrir aquest debat amb tota la seva profunditat, i que aquesta minoria que segur que existeix a CGT-SEAT, si és capaç de fer-ho, reverteixi la signatura i aconseguixi la seva retirada tornant a guanyar la majoria de CGT; i que si no ho és, iniciï aquest treball de reconstrucció posant en un o altre cas tot el nord en el suport a la lluita de SAS. Perquè la política sindical és concreta i la construcció de la consciència dels treballadors/es també: tot i retirant la signatura, segueix havent-hi la de CCOO i UGT. Només hauríem de convèncer les seves bases aclaparades per la impotència. La palanca per sortir d'aquest adormiment és en el triomf de SAS. Perquè com sempre, però potser també més que mai, és cert que si guanya SAS guanyem tots i totes.

Esther (afiliada a CGT)

Rodalies sí, TAV no!

Per un ferrocarril públic i social!

A Catalunya s'està produint un lent col·lapse del transport ferroviari. És fruit de diversos factors: un, l'aposta que el 1987 va començar Felipe González, pels TAV (trens d'alta velocitat), que va drenar els recursos del tren normal i quotidià; l'altre factor, la privatització de Renfe preparada pel govern del PP amb Álvarez Cascos com a ministre i que va engegar l'1 de gener de 2005 el govern Zapatero. Per rematar-ho, l'afecta el tradicional dèficit d'inversions dels Pressupostos Generals de l'Estat a Catalunya que

no vola. Vegeu el treball de Vicent Torres sobre això a <http://linko.és/2v>. Mentrestant, a l'Estat espanyol les obres dels TAV no han parat i tenen un pressupost previst entre 2006 i 2009 de 18.800 milions d'euros. Poden trobar a la premsa multitud de denúncies de comissions i especulació amb terrenys (Valcarcel, García, Sant Sebastián de los Reyes, estació de Yebes a Guadalajara) gràcies a aquestes obres. Una part de l'obra Madrid-Lleida la va fer una empresa que és propietat de Berlusconi.

el nou Estatut no va pas camí de solucionar.

El 1987 hi havia dos plans pel pressupost de RENFE: millorar les línies existents o fer l'AVE Sevilla-Madrid, un transport elitista, car i amb molt d'impacte ecològic. L'AVE es va menjar els diners. Es va prendre l'opció francesa o japonesa, que aquests països van prendre quan les seves línies de tren en bon estat ja estaven saturades. En aquell moment Itàlia va prendre l'opció que aquí representava el Talgo, trens anomenats pendulars que poden arribar a velocitats mitjanes properes a les del TGV pel mateix traçat que la resta de trens, sense fer noves vies, i per tant molt més barats. La majoria de països europeus han pres aquesta última opció. Els TAV són com el CONCORDE, ràpid però tan car que ja

La privatització va tenir la cobertura en unes Directives europees liberals, que ha arribat a superar. Directives que també fan de cobertura a la liberalització del tràfic aeri (recordeu els 78 treballadors i treballadores d'Iberia Barcelona acusats de sedició) i dels serveis portuaris que els estibadors europeus han impedit amb la seva mobilització. La preparació han estat successives reduccions de plantilla (18.000 treballadors en 10 anys avalades per les direccions de CCOO i UGT), abandonar el transport de mercaderies a les mans d'empreses privades per carretera, augmentar la càrrega de treball i reduir la seguretat. Una part dels treballadors i treballadores nous (serveis d'atenció al públic d'ADIF i RENFE) aquests dies estan en vaga perquè cobren 600 euros per 40

hores. Dues empreses privades ja han obtingut el certificat d'operadors ferroviaris per transportar mercaderies, una filial d'ACCIONA i l'altra d'ACS, i quatre més esperen, entre elles Fomento de Construcciones y Contratas (FCC). El 2009 també s'autoritzarà a empreses el transport de viatgers. La privatització és una aposta pels beneficis privats i la disminució de la seguretat i les condicions laborals, com es va veure en la privatització dels trens britànics, que va retratar la pel·lícula de Ken Loach "La quadrilla". La gran quantitat d'accidents, la pujada de preus i la necessitat del govern britànic de fer una nova injecció de fons als trens privatitzats indiquen aquest rotund fracàs (que, tanmateix, no ho és en beneficis).

Pel que fa al dèficit fiscal d'inversions de l'Administració de l'Estat a Catalunya, un parell d'apunts: les inversions en rodalies de Madrid són el doble que les que s'han fet a Catalunya; i l'aeroport de Barajas a Madrid, per exemple, té el 22% del passatge estatal i acumula el 56% de les inversions en el període 1992-2005. De fet, a rodalies Barcelona les inversions estan aturades des del 1996. Rodalies RENFE a la província de Barcelona ha construït només 9 km de vies en 20 anys. Pensem que rodalies Barcelona ha doblat el nombre de viatgers transportats entre 1991 i 2006. Cada avaria als rodalies de Barcelona que afecti 100.000 persones, segons els càlculs d'una patronal, costa 1,5 milions d'euros per hora, i en dos mesos n'hi hagut 19.

Els treballadors i treballadores d'ADIF i RENFE Operadora (ens i empresa en els quals s'ha dividit RENFE per privatitzar-la), els treballadors i treballadores de les abundants subcontractes, els treballadors i treballadores usuaris, els treballadors i treballadores afectats per les obres del TAV als seus barris o habitatges...hem d'ajuntar les nostres reivindicacions en una plataforma en defensa del ferrocarril públic, de la qual han de formar part organitzacions polítiques, sindicals i veïnals.

Per un ferrocarril públic i social.

Rodalies sí, TAV no!

Víctor. Barcelona

Per què cridem a votar Arlette Laguiller

La lluita de classes s'aguditza i emmarca les eleccions

L'agudització de la lluita de classes i l'aprofundiment de la crisi institucional: aquestes tendències, que ja eren presents a les anteriors eleccions presidencials de 2002, s'han reforçat en els últims cinc anys. A més, les temptatives de gairebé totes de les forces polítiques del país per evitar l'enfrontament i tancar el "debat" en el marc de les eleccions, han fracassat del tot.

La reelecció de Chirac, després del sinistre engany del "vota Chirac per tancar el pas a Le Pen"; la instal·lació d'una "majoria" parlamentària RPR-UDF, el 2002; l'arribada de "l'esquerra" al capdavant de la majoria de les assemblees departamentals i regionals després de les regionals i cantonals de 2004... tots triats com a mal menor! Totes aquestes eleccions es van fer enmig de mobilitzacions, manifestacions de classe, de les quals la més important va ser la vaga de 2003 contra la llei "Fillon" de retallada de les jubilacions.

En aquest període, l'abstenció conscient s'ha mantingut en un nivell molt alt, la lluita de classes s'ha aguditzat, cosa que suposa un greu risc per un Partit Socialista aferrat a l'objectiu de guanyar les eleccions del 2007. No obstant això el No massiu a la Constitució europea ha qüestionat els partidaris dels objectius del tractat de Maastricht, perquè la classe obrera ha estat en tot moment molt present... Una derrota real per tots els partits institucionals.

Després, la situació no ha fet més que "empitjorar". Tardor del 2005: explosió de la joventut dels barris populars, víctima de tot tipus de vexacions, abatuda per l'atur i la precarietat. Primavera del 2006, es

desencadena un moviment de tota la joventut: la reculada del govern pel CPE, ha estat una victòria del conjunt de la classe. Només gràcies a les maniobres dels aparells sindicals i dels dirigents del PS i del PCF el govern ha pogut mantenir el CNE i seguir viu; però després les mobilitzacions no s'han aturat i les vagues no han cessat fins avui: a l'ensenyament, Alcatel, Airbus, PSA, D'Aulnay-Sous-Bois i un llarg etcètera. Fins els treballadors de la filial francesa de la multinacional Clear Channel, encarregada de la propaganda oficial de tots els candidats d'aquesta elecció, estan en vaga!

La crisi institucional s'agreuja

La victòria del No al referèndum sobre la constitució europea i la derrota del CPE per la mobilització de masses han agreujat encara més la situació del govern de Chirac. La crisi política afecta la cúpula de l'Estat i obre una crisi institucional que ha arribat al conjunt dels representants polítics. En l'intent de salvar la V República, ni l'ampliació a un quinquenni del mandat presidencial, ni la voluntat d'imposar un bipartidisme institucional fet a la mesura de la UMP i el PSF, han passat de temptatives en va.

La intervenció en primera línia del MEDEF (patronal francesa) i de la burocràcia sindical (especialment de la CGT) mostren alhora la importància de la crisi política/institucional i la voluntat conjunta de patronal i burocràcia d'avançar per mitjà d'una integració dels sindicats a l'Estat.

Sota la pressió de les institucions europees, la independència de la classe obrera està amenaçada

Els partits de la burgesia i els seus candidats han afirmat sempre que volen posar fi a les conquestes

obreres i, de la mateixa manera, a qualsevol mena d'organització independent de la classe obrera (Sarkozy, Bayrou, Le Pen o De Villiers). Això té a veure amb la seva naturalesa. Però el PSF i el PCF, que es pretenen representants de la classe obrera... Avui, defensors de l'Europa de Maastricht i aliats de "l'economia de mercat", estan compromesos amb una política sostinguda de desmantellament de les conquestes obreres.

Així, els dirigents de les principals organitzacions sindicals, que són essencialment militants del PSF i del PCF, tendeixen a implicar-se més amb el MEDEF i els successius governs en el qüestionament del conjunt de drets i garanties dels treballadors, amb el Codi de treball i els convenis col·lectius en primer lloc. Aquesta destrucció s'organitza des del Consell Econòmic i Social.

La integració sindical és efectivament un eix de la Unió Europea, que comparteixen activament el PSF i el PCF. I la Confederació Europea de Sindicats col·labora en la redacció de les directives amb la Comissió de Brussel·les. Per la seva banda, la Confederació Sindical Internacional, fundada el 2006, treballa en el mateix sentit amb l'OCDE (Organització per la Cooperació i el Desenvolupament econòmic). Des d'ara, la totalitat de les direccions sindicals estan integrada en el mateix esquema.

Construir una alternativa obrera revolucionària anticapitalista

La defensa dels interessos de la classe obrera exigeix amb urgència: la fi de les deslocalitzacions i de les privatitzacions; aturar la destrucció dels serveis públics, dels quals els dos pilars essencials - l'ensenyament i la sanitat- estan

amençats juntament amb l'energia, els transports i els mitjans de comunicació; prohibir els acomiadaments; augmentar els salaris a un nivell que permetin viure decentment; que tots els treballadors disposin d'una ocupació i un habitatge digne; i finalment, la preservació del Codi de treball i els convenis col·lectius. Amb tot ¿com es pot pretendre imposar realment una política com aquesta deixant els capitalistes al capdavant de l'economia, perquè prenguin amb una mà el doble del que deixem anar amb l'altra?

Avui, per respondre a la voluntat de la classe obrera de defensar la seva independència i els seus interessos, no n'hi ha prou amb l'etiqueta de ser "antiliberal", cal una veritable perspectiva obrera, en ruptura contra el capitalisme, per un Govern dels treballadors: un govern de i pels treballadors. Per nosaltres aquesta alternativa és el socialisme: expropiació dels capitalistes, instauració de la propietat col·lectiva dels mitjans de producció i canvi, a escala mundial. El socialisme és l'única alternativa possible enfront de la barbàrie.

Aquesta disjuntiva, en totes les eleccions, haurà de servir de tribuna per construir una perspectiva en aquesta direcció, per proposar un marc d'organització per arribar-hi, per un partit obrer revolucionari. Tres organitzacions que es reclamen formalment del trotsquisme presenten o sostenen candidats: LCR, LO i PT.

El PT: a partir de les conseqüències dels tractats i directives europees sobre els treballadors, aquest partit ha proposat una ruptura amb la Unió Europea, que desemboca en una política de defensa de la "nació"; és a dir, en definitiva del capitalisme nacional, a França com a Europa,

amb consignes com " la república , una i indivisible" per França, i la "unió fraternal dels pobles lliures d'Europa". I la ruptura amb el capitalisme? I la construcció del socialisme? Pels dies de festa! El PT no presenta candidat directament, però sosté la candidatura de G. Chivardi, qui es defineix com a "socialista republicà".

Presentada als mitjans de comunicació com una organització trotsquista, la LCR per la seva banda no es reivindica mai públicament com a tal. Efectivament és

participació governamental si les circumstàncies s'hi prestessin. Si en aquests moments aquesta possibilitat està allunyada de la realitat a França, ja existeix en el cas de Brasil on Democràcia Socialista (l'organització germana de la LCR) participa en el govern de Lula; i a Itàlia on l'Esquerra Crítica (un corrent equivalent) participa en la majoria governamental de Prodi. La candidatura d'O. Besancenot de la LCR, que va cridar a votar Chirac en la segona volta el 2002, desembocarà naturalment en el vot al PSF en la segona volta del 2007.

I finalment, pel que fa a LO, ha condemnat els aixecaments del 2005 i ha cridat a votar "no" a la Constitució europea, quan havia propugnat l'abstenció al tractat de Maastricht. Aquesta organització no ha estat conseqüent amb la seva crida a constituir un partit revolucionari dels treballadors en ocasió de les eleccions europees de 1999. Sempre oscil·la entre el nacional-trotsquisme i l'internacionalisme proletari formal. Tanmateix LO i la seva candidata A.Laguiller, que continua reclamant-se de la lluita contra el capitalisme i pel socialisme, des d'ara han anunciat que cridaran a no sostenir la "candidata blairista" del PSF en la segona volta de 2007. Per altra banda, aquesta organització va resistir totes les pressions el 2002, refusant votar Chirac en la segona volta, i es reivindiquen

obertament del comunisme, del trotsquisme

Per tant, per al GSI, l'única opció que apareix com a vot de classe útil, entre aquestes tres candidatures a aquesta elecció presidencial, és el vot a LO.

Per això, amb totes les nostres reserves i sense cap il·lusió, el GSI crida a votar per Arlette Laguiller.

GSI. Secció francesa de la LIT-CI
 Sitio Web: <http://www.gsi-litqi.org/>

5 Abril 2007

Sarkozy? Royal? Qui era el de dretes?

partidària de la "democràcia fins al final", ha renunciat a la dictadura del proletariat i al centralisme democràtic. També la LCR fa així en totes les seves campanyes en "l'Europa social" i la regionalització, sense exigir mai l'anul·lació dels tractats capitalistes europeus. Però precisament són aquests tractats els que encarnen plenament el conjunt dels atacs econòmics i socials dirigits contra els treballadors, a França i a Europa.

Antiliberal sempre, anticapitalista de vegades (segons la conveniència del moment) la LCR mai no ha exclòs acceptar una

EUA. S'anuncia un altre cicle de recessió

Crisi immobiliària

Als Estats Units la construcció ha estat un dels pilars del creixement dels darrers anys. A l'Estat espanyol el pes d'aquest sector en el creixement del PIB i en l'ocupació ha estat proporcionalment més gran. L'inici de la crisi immobiliària als EUA, que s'ha batejat com "rebentar la bombolla", amenaça d'estendre les conseqüències a tota l'economia. És, per tant, molt important seguir-la en aquestes primeres fases.

Des de la greu caiguda de les borses de tot el món desencadenada per la borsa de Xangai, a la Xina, a finals de febrer, el mercat internacional ha sofert en les últimes setmanes sacsejades cada vegada més recurrents. Aquesta vegada, encara que la caiguda no ha estat tan forta com la que ha patit l'economia xinesa, la seva causa ha despertat encara més temors entre els inversors del planeta sencer.

Al centre de la crisi actual hi ha ni més ni menys que els Estats Units, el cor del capitalisme, i més concretament el mercat immobiliari nord-americà. L'índex Dow Jones, que avalua el mercat de les accions de Nova York, va caure un 1,92%, arrossegant la cotització de les borses de tot el món. Londres va veure com les seves accions es depreciaven un 1,16%. Bovespa –la borsa del Brasil– va caure un 3,39%.

El llum vermell es va encendre amb els indicis cada vegada més evidents de la crisi del sector hipotecari. L'anunci de l'informe de l'Associació de Bancs Hipotecaris va revelar un creixement de les taxes d'impagament de l'ordre del 14,44% en el quart trimestre de 2006. Les execucions hipotecàries baten rècords i arriben al 0,54% dels immobles finançats.

En realitat, la crisi pertoca a un segment del mercat immobiliari, el del finançament d'immobles per clients considerats "de risc", és a dir, amb antecedents de deutes impagats, l'anomenat finançament "subprime". El passat 12 de març, la New Century Financial, la segona financera més gran d'aquest segment, va anunciar que era incapaç de fer front a tots els seus compromisos. Diversos petits bancs i financeres també han fet fallida.

Efecte cascada

Però: com és que una crisi d'un

segment específic d'un ram econòmic d'un país pot tenir tant d'impacte? Una part de la resposta té a veure amb l'especulació i la bombolla que embolica el sector i ha revaloritzat els immobles de forma artificial en els últims anys.

Amb els preus inflats, van créixer les financeres que ofereixen aquest tipus de crèdit. Però els recursos per finançar-los procedeixen de bancs i fons que "compren" els préstecs i els transformen en accions. Es calcula que el segment "subprime" mou prop d'1,3 bilions de dòlars als EUA. Com a exemple, el New Century Financial tenia darrere bancs com el Bank of America, Goldman Sachs, Morgan Stanley o Citygroup.

En cas de crisi, les financeres estan obligades a recomprar els préstecs que es trenquen. Els inversors perden diners i les accions s'enfonsen. Així, la crisi s'estén a tot el mercat. Però aquesta crisi no es limita als mercats d'accions. Les seves causes i, sobretot, les seves conseqüències, tenen reflexos profunds en l'economia real.

El recent cicle de prosperitat de l'economia nord-americana va tenir una de les seves bases en la revalorització dels immobles. Molts préstecs es van avalar amb el valor dels immobles. Així, amb una casa revaloritzada, un nord-americà podia aconseguir més crèdit. Amb més diners disponibles, el consum també augmenta i l'economia creix.

Per això aquesta crisi provoca la devaluació dels immobles, i així demoleix una de les principals fonts de crèdit dels consumidors nord-americans i amenaça els que ja s'havien endeutat. El risc de recessió és tan evident que, si en la crisi oberta per Xangai els economistes dubten de parlar de "crisi", a dia d'avui el terme "recessió" se cita obertament.

L'altra història americana

La crisi immobiliària nord-americana té conseqüències desastroses per la resta de l'economia de l'Imperi. Però, si d'una banda mostra que l'actual tendència de creixement és insostenible, i anuncia una recessió, continua a l'ombra la seva causa veritable. Com més evident és la valoració irreal dels immobles, més aviat els compradors no podran seguir pagant-los.

A més, el fet que els impagaments afectin els segments "sub" mostra una deterioració de les condicions de vida de la població més pobre. Una evidència inqüestionable que la crisi nord-americana ja es troba en

l'inici d'un nou cicle de l'economia mundial, no és solament una previsió.

Un nou cicle de recessió a la vista

La inestabilitat recent dels mercats expressa l'inici de la pròxima crisi cíclica del capitalisme, que avui no pot sostenir un creixement sòlid a llarg termini. Els últims anys han representat el període de més creixement mundial després del període de la postguerra que va anar del 1950 a 1973, i que va fer que molta gent cregués que aquella conjuntura favorable seria eterna. No obstant això, la pròpia competència i el consegüent creixement de la productivitat, si en un primer moment van possibilitar el creixement econòmic, després van implicar una crisi de sobreproducció i la caiguda de la taxa mitja de beneficis dels capitalistes.

Com que l'única forma de produir valor i lucre és l'extracció de la plusvàlua, la crisi que s'acosta obliga l'imperialisme i els seus governs titelles a reforçar els atacs als treballadors, augmentant encara més l'explotació. Aquest és el sentit de l'ofensiva cada vegada més brutal que pateix la classe treballadora arreu del món, des de la retallada de drets a Europa fins a les reformes del govern Lula a Brasil.

Com afirma l'economista José Alexandre Sheinkman, professor de la Universitat de Princeton, en un article publicat a la Folha de Sao Paulo l'11 de març, "si la reducció del ritme de creixement de l'economia americana causarà, tal com s'espera, una caiguda en l'expansió de l'economia global, l'espectacle "de creixement" se suspendrà una vegada més. L'únic consol és que un escenari internacional pitjor potser durà el govern del president Lula a reprendre el procés de reformes que va caracteritzar el començament del seu primer mandat". Es tracta, sense més eufemismes, de reduir el valor de la força de treball per maximitzar els lucre.

Però si la crisi portarà encara més atacs -molts dels quals ja s'estan enllestint, com la reforma de la Seguretat Social-; d'altra banda l'últim cicle de crisi va possibilitar l'ascens revolucionari que va esclatar a l'Amèrica Llatina. El desafiament de construir i consolidar instruments de lluita per a la classe obrera, per tant, està plantejat. Tant en la mobilització contra els atacs i en defensa dels drets, com en el desafiament històric de conquistar el poder per als treballadors.

Diego Cruz. Redacció d'Opinião Socialista, revista del PSTU. Secció brasilera de la LIT-CI

Creix la resistència a l'ocupació

Què passa a l'Afganistan?

Les últimes notícies sobre l'Afganistan destaquen cada vegada amb més èmfasi la resistència creixent a les forces d'ocupació. Després d'una breu intervenció militar dels EUA el 2001, en què, de fet, els ianquis no van arribar a entrar en contacte militar amb les milícies del govern talibà sinó que qui va fer la guerra va ser l'Aliança del Nord d'Abdul Rashid Dostum (l'actual ministre de defensa) els portaveus de Washington van anunciar la fi imminent dels Talibans. Des d'aleshores el que s'ha deixat saber al món és que la "comunitat internacional", és a dir, els 20 països que col·laboren amb els EUA en l'ocupació de l'Afganistan, s'entossudien a "re-construir" el país. Els cossos militars estrangers no eren a l'Afganistan per fer una guerra, sinó per construir les institucions democràtiques, ajudar la població en matèria humanitària, etc.

Però la situació ha canviat dràsticament des de finals de 2005 i, sobretot, al llarg de 2006. En els primers 9 mesos del 2006 les morts degudes a l'activitat de la resistència a les províncies del sud i el sud-est (frontera pakistanesa) s'han multiplicat per quatre i superen les 3.700. Segons informes del Pentàgon hi ha hagut 139 atacs suïcides el 2006 (el 2005 només 27, i abans no n'hi havia hagut cap); la utilització de bombes al carrer ha pujat de 738 a 1.677; i també els atacs directes de les milícies de la resistència, equipades amb armes lleugeres, granades i altres armes, s'han incrementat de 1.558 el 2005 a 4.542 el 2006. Les zones "d'alt risc", que per les forces ocupants eren, fins l'any passat, unes taquetes aïllades en el mapa de l'Afganistan, ara ocupen més de la tercera part del país, amb abundants marques noves de "risc extrem". L'atemptat de la resistència de finals de febrer

d'aquest any a Kabul a la fortalesa on el vice-president dels EUA, Dick Cheney, es reunia amb les autoritats del govern titella de l'Afganistan, va ser un potent indicador per al públic mundial de fins on arribava el poder de la resistència.

I ara la notícia és que Gran Bretanya, després d'anunciar la retirada d'algunes tropes de l'Iraq, ha decidit enviar uns 1.500 soldats a l'Afganistan. Actualment hi ha 30.000 soldats de la ISAF (International Security Assistance Force), "teòricament" sota comandament de l'OTAN (l'Aliança tenia 40.000 mil soldats a Kosova, i 60.000, a Bòsnia). Doncs bé, una tercera part d'aquesta força pertany als EUA, que fins ara no operava a les ordres dels comandants de la ISAF sinó que preferia tenir les mans lliures per "trobar" els líders d'Al-Qaida. Malgrat això el 7 de setembre de 2006 l'OTAN va demanar als països membres l'enviament urgent de 2.000-2.500 soldats addicionals. Polònia va respondre a principis de 2007 amb 900 soldats i Hongria amb 200. Els 1.500 soldats de Gran Bretanya possiblement van a l'Afganistan per aquesta petició. Però es veu que l'empresa d'enviar noves tropes no està solucionant els problemes que l'OTAN té a l'Afganistan, perquè, a més del fet que la resistència té una base popular molt més àmplia que fa anys, els països membres de l'aliança imperialista s'estan discutint entre ells a veure qui escull les zones més segures per les seves tropes. Uns quants països estan disposats a anar a les zones de batalla - bàsicament els EUA, Gran Bretanya, Holanda, Romania, Austràlia i Dinamarca. En canvi, altres com Alemanya, França, Itàlia, l'Estat espanyol i Turquia opten per missions "humanitàries" i en les zones més "segures" (tot i que la

mort recent per una bomba talibana de la soldat espanyola que feia missions "pacífiques" demostra fins on arriben les operacions de la resistència).

La resistència

Les organitzacions que formen la resistència són bàsicament les que van participar en lluites anteriors, i en la guerra civil, amb aliances que canvien permanent. Són direccions a les quals han donat suport diversos governs afganesos abans de la invasió.

Segons les Nacions Unides a l'Afganistan hi ha 5 centres diferents de direcció de la resistència. Els Talibans que operen a les províncies del sud (Kandahar, Oruzgan i Helmand) tenen la base a Quetta, la capital de la província pakistanesa de Belutxistan. El centre nord de l'organització és a les províncies de Nangarhar i Laghman. Els grups que lluiten a Paktia i Paktika, són dirigits des del Waziristan-sud, província de Pakistan.

Jalaluddin Haqqani, un ex membre de Hizb-i-Islami (Khalis), que es va orientar cap als talibans i va fer de ministre en el seu règim, té les bases a Khost i Paktia, i opera bàsicament a la província oriental de Ghazni. Recull les seves milícies d'una xarxa de madrasses (escoles religioses) que són independents de les dels talibans. Una altra organització independent, Hizb-i-Islami de Gulbuddin Hekmetyar, té el comandament a Kunar i altres províncies veïnes, i la seva àrea d'acció arriba a fins a Laghman i Logar, molt a prop de Kabul. El recent i ràpid enfortiment de la resistència es deu a diversos factors. Abans de res, el poble afganès entén cada dia més el sentit de l'ocupació i gira cap a la resistència. Un dictador lacai de l'imperialisme a Kabul, Hamid Karzai, intenta imposar el seu govern titella i corrupte a través dels senyors de la guerra, els caps dels clans i les bandes mafioses, que formen part del règim actual i que regnen cadascú a la seva zona reprimint, saquejant i assassinant la gent que reivindica la seva supervivència. Tampoc no és estable el règim en si, perquè les diverses bandes i clans estan en una permanent lluita interna per quedar-se el tros més gros del saqueig del país (per exemple

Junbish-i Milli-yi Islami d'Abdul Rashid Dostum, l'actual comandant en cap, i Hizb-i Azadi d'Abdul Malik Pahlavan, es barallen a la província de Farayab, al nord). Per altra banda, les atrocitats creixents de les tropes imperialistes, que torturen, empresonen i maten indiscriminadament amb el pretext de lluitar contra el terrorisme, provoca encara més la ràbia de la població. El poble afganès, que viu majoritàriament sota el llindar de la fam, ja no creu en les promeses de democràcia i reconstrucció de l'imperialisme, i comença a donar suport a la resistència.

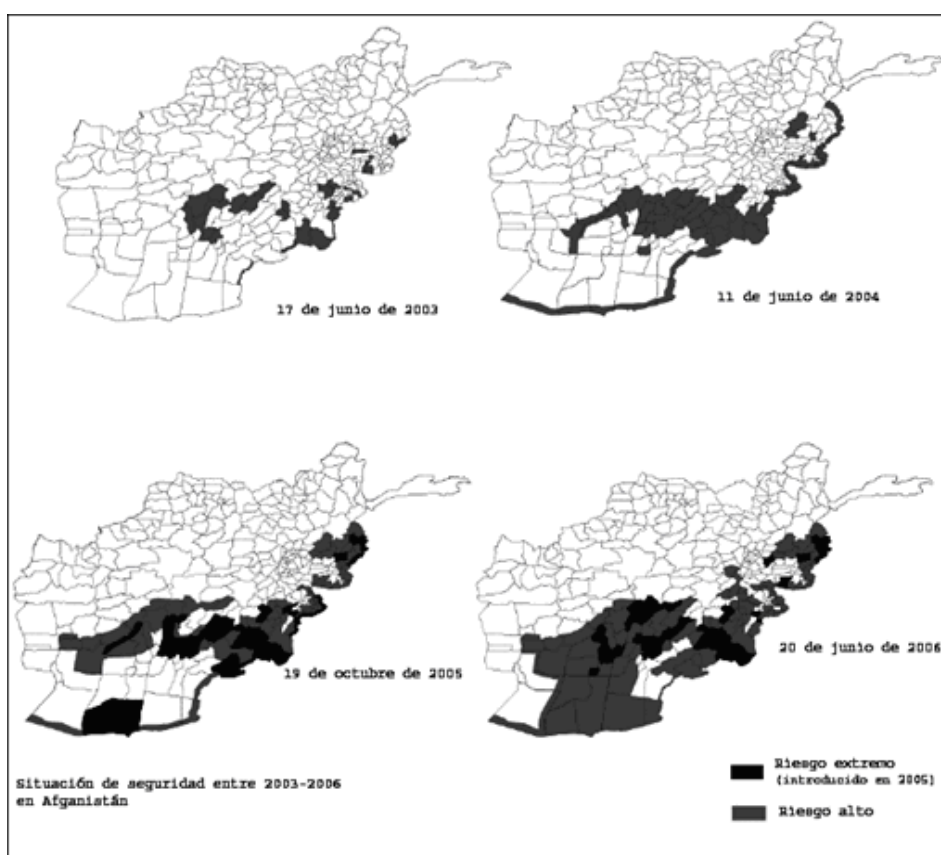
Un altre factor que ha atiat el foc és el fracàs de l'estratègia de "reconciliació" del règim de Karzai. Karzai volia sumar els Talibans al seu règim i al govern. Al principi aquesta política tenia el vistiplau de l'imperialisme. Però, la insistència de Washington que els Talibans li portessin els caps del Mulà Omar i Ben Laden i que desmantellessin les seves xarxes d'escoles religioses al Pakistan abans d'integrar-se en el nou ordre pro imperialista, d'una banda; i l'oposició a la política de reconciliació dels senyors de la guerra i els caps dels clans i les bandes mafioses -que s'enriqueixen gràcies a la guerra permanent- per l'altra, van tancar totes les possibilitats menys la lluita armada.

Un factor subjectiu és l'exemple que ofereix la resistència iraquiana. Últimament, la resistència afganesa assumeix cada vegada més els mètodes d'organització i lluita de les organitzacions que estan fent mal als ocupants de l'Iraq, i que converteixen el país en un pantà per l'imperialisme: organitzar cossos d'escamot menys nombrosos però més eficients; no rebre l'enemic, tecnològicament més poderós, al camp sinó dur el foc als centres urbans, on els cossos enemics estan més concentrats; crear zones alliberades; no dur armes gaire

pesades que dificultin la mobilitat de les milícies; i utilitzar armes com cotxes-bomba, bombes de carrer, i fins i tot el mètode de bombes suïcides, són algunes d'aquestes novetats.

La debilitat actual de l'aliança imperialista també enforteix la resistència. Bush ha estat castigat pel seu propi poble en les eleccions parlamentàries per l'estratègia bel·licista, i es troba atrapat a l'Iraq, sense saber com sortir-ne sense que el seu Estat visqui una altre "efecte Vietnam". La seva contundència contra l'Iran ja és una farsa, que mostra el seu fracàs als

coses a favor seu si el públic occidental s'adona que del que es tracta a l'Afganistan no és d'una tasca "civilitzadora", sinó d'una guerra d'invasió contra el poble més pobre del planeta (juntament amb la zona subsahariana africana). S'espera una nova onada de lluites de la resistència amb la vinguda de la primavera. El primer efecte pot ser que es comenci a parlar, sobretot en els mitjans de comunicació del món occidental, d'un altre pantà per l'aliança "internacional" que qüestionï la presència de tropes. Per altra banda, l'extensió de la resistència pot provocar ruptures en l'aliança pro im-

pobles de l'Orient Mitjà. Els governs d'Alemanya, Itàlia, França i l'Estat espanyol justifiquen als seus pobles la presència imperialista a l'Afganistan amb el pretext "d'ajuda humanitària i reconstrucció", així que no poden permetre's de dur les tropes a la línia de foc. L'extensió de la resistència pot obligar-los a retirar els soldats de l'Afganistan. Això és vàlid també per al Canadà, que va votar al parlament a favor d'enviar tropes a l'Afganistan per un marge molt estret. Gran Bretanya, amb el seu desprestigiat primer ministre Blair, tampoc no té gaire

peralista dins de l'Afganistan, cosa que pot obrir la porta que alguns senyors de la guerra i caps de clans tendeixin a alinear-se amb els Talibans. Aquest procés també pot empènyer l'esquerra afganesa, que fins ara es col·loca contra el govern però dins del règim pro imperialista, a revisar les seves posicions col·laboracionistes. I finalment, els pobles de món poden veure altra vegada que l'imperialisme no és invencible.

Muhittin. Barcelona

Argentina

Assassinat i lluita docent

Quan tanquem aquesta edició, mentre a Neuquén s'ha signat un acord, la vaga docent continua en diverses províncies argentines per reivindicacions salarials. Entre elles, amb molta duresa a Salta i Santa Cruz, on la gendarmeria ha pres les escoles per evitar ocupacions, i on a les mobilitzacions massives es comencen a sumar talls de carretera i reapareixen les cassolades. El detonant ha estat la mort d'un mestre neuquí per la repressió policial a principis d'aquest mes.

Carlos Fuentealba, mestre de 42 anys, va ser assassinat el 5 d'abril passat per l'impacte d'una granada de gas lacrimogen llançada per la policia durant una vaga dels docents de la província del sud argentí de Neuquén per millores salarials. En Carlos havia estat membre del sindicat de la construcció, on va enfrontar-se a les llistes de la burocràcia, i militant del MAS quan aquest partit trotsquista era el més gran de l'esquerra argentina.

Des de la seva mort, organitzacions sindicals i polítiques de l'Argentina exigeixen la dimissió de Jorge Sobisch, governador provincial responsable directe de la repressió, amb la connivència de Kirschner. S'han organitzat grans manifestacions a Neuquén, que han envoltar l'edifici de la governació, i aturades generals del sector a tot el país. S'hi han sumat amb aturades parcials els treballadors de ferrocarrils, autobusos, avions, el metro de Buenos Aires, indústria, bancs, hospitals i del Poder Judicial. Les grans mobilitzacions han arribat a totes les capitals de

província i a altres grans ciutats com Rosario o Mar del Plata.

La principal exigència dels mestres és la diferència entre el salari bàsic i l'anomenat de butxaca o real: si bé el sou s'ha anat incrementant, el sou bàsic, sobre el qual es calculen l'antiguitat i la jubilació, està congelat. El conflicte ha impedit fins ara l'inici de classes a Salta i Neuquén, però hi ha altres províncies on es fan aturades i marxades cada setmana, com és el cas de la nord occidental de la Rioja i les australs Santa Cruz i Tierra del Fuego. La gendarmeria i la prefectura naval, enviades pel govern nacional, ocupen escoles durant els caps de setmana i dies festius per impedir reunions sindicals.

Sobisch es nega a dimitir i a més ha ratificat la seva candidatura a la presidència per les eleccions generals de l'octubre. Per intentar desactivar la protesta el governador va aprovar per decret un augment salarial pel qual el sou mínim de butxaca del mestre de grau passa a 1240 pesos, 200 més que el que disposa l'Estat. L'Associació de Treballadors de l'Educació ha

rebutjat la mesura de Sobisch i cridar a la continuació de la lluita fins l'acord del 27 d'abril.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-31- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
 Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
 Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
 e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lucha Internacionalista es una organización trotskista. Nuestro objetivo es la revolución socialista, para acabar con el capitalismo y construir el socialismo. Impulsamos la lucha obrera y joven, y la democracia obrera. Defendemos el derecho de autodeterminación de los pueblos, que es negado por el Estado Monárquico, un régimen que hay que abolir. Nuestra lucha es internacionalista; pretendemos la reconstrucción de la IV Internacional. LI es sección simpatizante de la Liga Internacional de los Trabajadores-Cuarta Internacional (LIT - CI).

LI